A°. 1827. No. 76.

LEYDSCHE  COURANT.

MAANDAG DEN 25 JUNIJ.

TURKYE.

KONSTANTINOPOLEN den 26 Mei. De Drogmans der Russische en Engelsche Gezanten, hebben na de laatste conferentien, welker uitslag u bekend is, er naderen met den Reis-Effendi gehad. Deze heeft van nieuws gesproken over de voorstellen van vrede en van Lord Cochrane, en heeft zijne vorige verklaringen herhaald.

Den 9 heeft de Heer Ottenfels, Internuncius van Oostenrijk, eene nota doen ter hand stellen, die door den Gezantschaps-Raad de Huszar van Weenen moet zijn overgebragt, en ten doel heeft, de Porte tot het aannemen van de voorslagen van Rusland en Engeland te gezinnen. Maar de Porte vermijdt om aan die twee Hoven een ander antwoord, dan het reeds bekende, te geven, waarschijnlijk, uit vrees van daardoor een regt van tusschenkomst te zullen erkennen.

Men is nieuwsgierig naar het besluit, hetgeen de Hoven van Londen en Parijs thans nemen zullen. Het is opmerkelijk zoo als de Porte zich thans genegen toont, om naauwkeurig de overeenkomst van Ackermann te vervullen. Men verzekert, dat zij onverwijlt een Firman in de Vorstendommen Moldavien en Walachyen zenden zal, om er alles op den voet der tractaten te brengen.

SPANJE.

MADRID den 7 Junij. Het observatie leger op de grenzen van Portugal, onder bevel van den Generaal Sarsfield, heeft de stellige bevelen ontvangen om hare oude stelling tusschen Talaveijra en Traxillo te hernemen; en de Generaal Monnet moet met zijne troepen Civitad-Rodrigo en de ommestreken verlaten en zijne vorige cantonnementen op de linie van Salamanque tot *Benaventa* en Palencia betrekken. Hoezeer dit slechts eene *voorloopige* inwilliging is, die men aan den Heer Lamb heeft toegestaan, doet het echter eene gunstige uitslag hoopen van de onderhandelingen, die ijveriger dan ooit tusschen Spanje en Portugal, of, veelligt juister gesproken, tusschen Spanje en Engeland worden voortgezet.

Laatstleden Zondag den 3 dezer is er een koerier te Aranjues, 's morgens ten negen ure aangekomen met twee brieven, de een door den Koning van Engeland, de ander door den Koning van Frankrijk eigenhandig aan onzen Koning geschreven. Maandag is er een raad van Ministers gehouden, die door den Koning voorgezeten werd, en welke de Infanten zijne broeders, en eenige personen, door Zijne Majt. daartoe geroepen, zoo als de Kardinaal Aartsbisschop van Toledo en de Hertogen San-Carlos en de l'Infantado, mede hebben bijgewoond. De Koning heeft den Raad de twee brieven van zijne Bondgenooten medegedeeld. Zij behelsden hoofdzakelijk, dat zij door alle de Mogendheden van Europa belast waren, om zich met Zijne Kath. Majt. te verstaan, ten einde Zijne Maj. in zijn Gouvernement de veranderingen mogte maken, welke het behoud van den vrede, het evenwigt van Europa en de benoodigdheid der aan zijn bewind onderworpene volken, gebiedend vorderden. De twee Souvereinen geven verder onzen Koning eenigen raad betrekkelijk zijn bestuur, en noodigen hen uit, om niet langer de erkentenis van het tegenwoordige Gouvernement van Portugal uit te stellen, dat hetgeen Spanje alleen van alle de Europesche Mogendheden nog niet gedaan had. Des avonds ten half negen uur heeft de Heer Salmon een koerier naar Lissabon doen afgaan, de officiele erkenning van het vertegenwoordigend Gouvernement van Portugal, door het onze, overbrengende.

De Militaire-Commandant van de Provincie Cordua vernemende, dat er zich een zestigtal welgewapende manschappen in den omtrek der Stad van dien naam hadden laten zien, die het land afliepen, maar de levensmiddelen en voeraadje, welke zij in de dorpen namen, gereed betaalden, liet hen nazetten door 80 man kavallerie van het regement Baylen, aangevoerd door een Kapitein, eenen eersten en eenen tweede Luitenant; zij ontmoetten de partijgangers en werden hevig met hen handgemeen. De Kapitein en eerste Luitenant sneuvelden, de tweede Luitenant keerde gewond terug en deed tevens verslag, dat er 17 man vermist werden, die hij zeide op het slagveld gebleven te zijn.

DUITSCHLAND.

LEIPZICH den 10 Junij. De laatste tijdingen uit het Noorden zijn allen oorlogzuchtig. De wapening van de Russische vloot te Croonstadt, de groote werkzaamheid in de arsenalen van het Rijk en voornamelijk te Touls, de groote wapenschouwing eindelijk door den Keizer te Wiasma gehouden, dit alles bewijst wel, dat Rusland ernstiglijk bedacht is, om eindelijk eene bescherming te verleenen aan de Grieken, die er zoo veel aanspraak op hebben. Volgens de brieven deze laatste dagen uit Petersburg ontvangen, ziet men er, dadelijk na de terugkomst van den Keizer, de afkondiging van een manifest daartoe betrekkelijk te gemoet. In een derzelver drukt men zich, onder anderen, dus uit:

„Wij Russen, wij hoopen allen, dat het Staatsstuk, hetgeen onverwijlt verschijnen zal, in eenen geheel anderen geest zal opgesteld zijn, dan degenen, welke sedert het jaar 1822 uit de kanselarij van den Graaf van Nesselrode te voorschijn kwamen.

OOSTENRYK.

TRIESTE den 11 Junij. Men heeft den 6 dezer, door een schip in 37 dagen van Alexandrien aangekomen, te Livorno de tijding ontvangen, dat de Egyptische vloot, 50 zeilen sterk en 10 duizend man landingstroepen aan boord hebbende, zeilree lag, en dat de Pacha veelmaals twee zijner nieuwe korvetten liet kruissen. Dat schip had met nog vijf andere schepen naar Marseille bestemd, onder eskorte van de Fransche corvet *Galatée* gezeild, en geen zeeroover op zijnen togt ontmoet.

Een Scheeps-Kapitein, na 16 dagen van Zanten hier aangekomen, verhaalt, dat men twee dagen vóór zijn vertrek, bij dat eiland een stoomschip onder Turksche vlag gezien had.

GROOT-BRITTANNIE.

LONDEN den 18 Junij. In het huis der Gemeenten kondigt de Heer Canning aan, dat hij de Kamer morgen, van wegen het Ministerie van Zijne Maj. verzoeken zal, om zich te vormen in algemeen Comité over de Graanwetten; en dat hij dan eenige maatregelen omtrent die wetten zal voorstellen; dat ingeval nogtans de Heer Western zijne aangekondigde motie doen mogte, hij (de Heer Canning) de bedoelde besluiten, als amandement zoude voorstellen.

De Heer Western verzocht toen, dat de Kamer zich thans in Comité-Generaal moge vormen, waarin hij zijne aangekondigde motie, omtrent de graanwetten, konde voordragen; deze was: dat het Comité verklaren mogte, dat het nuttig was om het schorsende artikel der wet van 1822 te vernietigen.

De Heer Canning stelt als amandement het volgend besluit voor:

„Het Comité is van begrip, dat het graan en de weit van alle soort buiten 's lands geteeld, dat zich thans in de stapelplaatsen van het Vereenigd Koningrijk bevindt, of er tot en met den 1 Julij aanstaande zoude kunnen gebragt worden, tot den 1 Mei 1828 zullen mogen verbruikt worden, en onderworpen zijn aan dezelfde regten als de bepaalde bij de bill thans voor de Pairs zijnde, zoo als zij was vóór geamandeerd te wezen.

„Hij zoude, voegde de Heer Canning, na het voorstellen van dit amandement, er bij, met betrekking tot hetgeen elders over de graanwetten voorgevallen was, slechts aanmerken, dat men zich geene mindere verschoonbare, geene laakbaarder en slechter factie kan voorstellen, dan eene zulke, welke zich een vraagstuk ten nutte maakt, hetgeen de belangen van het land in het leven aantast, om den staatkundigen haat der partijen te verwekken.

„De Kamer konde zonder aan hare waardigheid te kort te doen, zich niet verlagen om van grondbeginsels te veranderen, zonder overtuigd te wezen dat zij verkeerd waren. Hij wenschte nogtans de tegenwoordige bill zoodanig geschoeid te zien, dat zij geene oppositie in de andere Kamer kon verwekken. Hij ontvouwt zijne bedoeling; hij wenschte, overeenkomstig het voorstel, de buitenlandsche granen toegelaten hebben, en mede de granen, die men in verzekering, dat de thans geamandeerde bill, door de Kamer der Pairs zoude aangenomen worden, uit Canada mogte afgezonden hebben."

De Heer Peel verklaart, voor het amandement van den Heer Canning te zullen stemmen: hij had nogtans gewenscht, dat de Heer Canning eenen blijvenden maatregel, en als een compromis tusschen de beide Kamers zoude hebben voorgesteld. De Hertog van Wellington had nimmer het oogmerk gehad om door zijn amandement het ministerie in verlegenheid te brengen; hij had het voorgesteld, ten einde de bill te verbeteren.

De Heer A. Baring zegt, dat, wanneer hij vijf Pairs, die de bill goedgekeurd hadden, toen zij Ministers waren, zich vereenigen zag om ze te verstikken, zoodra zij het ministerie verlaten hadden, hij alsdan niet gelooven kon, dat zij door vereerende gevoelens waren gedreven geworden, te minder daar het amandement op zich zelf allerongerijmdst was.

De Heer Canning zegt, dat hij geen blijvenden maatregel had voorgesteld, om dat hij dezen maatregel niet het lot wenschte te zien ondergaan van den vorigen, en hij overtuigd is, dat er in de andere Kamer een bepaald besluit bestaat om alles te verwerpen, wat de Gemeenten ter dier zake zouden kunnen voordragen. Niemand gelooft, dat 133 Pairs voor het amandement gestemd hebben zuiver en eenvoudig om dat zij het nadeelig oordeelden.

Hij was overtuigd, dat de Hertog van Wellington gedacht heeft zijn land eenen dienst te doen; maar hij kon zich niet wederhouden te denken, dat de Hertog van Wellington het werktuig van andere lieden geweest was. Dit was in anderen tijden aan andere even groote mannen als den Hertog van Wellington gebeurd, (eenige stemmen roepen, tot de orde, tot de orde!) Men had, dacht hij, door andere amandementen den weg voorbereid, om dat van den Hertog te doen aannemen, zonder dat hij zelf het geweten heeft. Hij had overigens geene de minste vijandelijke gezindheid tegen den

(*Het vervolg op den kant van deze bladen.*)

Hertog. De maatregel die hij in volgende zitting zoude voorstellen, zoude, wat het grondbeginsel betreft, dezelfde wezen als de gene, welke de Pairs verworpen hadden.

Het Comité ter stemming overgegaan zijnde, was de uitslag deze:

Voor de motie van den Heer Western. . . . . 52.
Voor het amandement van den Heer Canning. . 238.
Meerderheid voor het Ministerie. . . . . 186.

— Volgens de Spaansche brieven heden morgen ontvangen, zouden de onderhandelingen tusschen Spanje en Portugal zeer gevorderd zijn, de troepen op de grenzen stonden terug te trekken, Frankrijk zou aan Portugal de getrouwe uitvoering garanderen van het tractaat, aan de zijde van Spanje.

— *Den 19 Junij.* In de Kamer der Pairs, zegt de Markies de Salisburry, voornemens te zijn morgen aan de Ministers van Z. M. te vragen, of zij reeds een besluit genomen hebben opzigtens de bill, de wijze regelende, waarop de middelmarkt der granen zal bepaald worden.

De Lord Kanselier antwoordt dadelijk, dat de bill niet zal terug genomen worden. De Markies de Salisburry maakt vervolgens eenige aanmerkingen over hetgeen gisteren in de Kamer der Gemeenten zoude voorgevallen zijn; hij spreekt van de vreemde taal die men er gevoerd heeft (tot de orde! tot de orde!) De Lord Kanselier doet den Markies opmerken, dat het niet voegzaam was, dergelijke zinspelingen te maken.

Lord Grey antwoordt, dat er uit dergelijke zinspelingen zeer onaangename gevolgen ontstaan kunnen; maar dat beleedigingen, door Ambtenaren tegen hunne Lordschappen gerigt, nog noodlottiger gevolgen hebben kunnen. Aanvankelijk worden zij, wel is waar, veracht, maar daarna brengen zij eene geweldige reactie te weeg.

— Gecons. 85 en 1 achtste a 86 en 1 vierde; Braziliaansche Bons 59; Columbiaansche 28 en 7 achtste; Deensche 62 en 1 half; Grieksche 15 en 1 half; Mexikaansche 69 en 7 achtste; Russische 93 en 3 vierde; Peruviaansche 23.

FRANKRYK.

PARIJS den 18 Junij. Het Hof van Assises te Toulouse heeft dezer dagen een niet minder gewigtig als belangrijk vraagstuk van verjaring (praescriptie) in lijfstraffelijke zaken, beslist.

Louis Laffitte, smid, thans zeven en vijftig jaren oud en wonende te Ourdine, Vallei van Andorre, werd den 26 Februarij 1806, door het speciale Geregtshof van het departement Haute-Garonne, wegens het in omloop brengen van valsch geld, overeenkomstig de beschikkingen van het strafwetboek van 1791, tot vijftien jaren dwang-arbeid (*de fers*) veroordeeld, en daarop dadelijk naar de ketenen van Rochefort gebragt, waar hij tot den 20 Augustus 1808 bleef, als wanneer het hem gelukte te ontvlugten. Sedert dat tijdstip schijnt hij zich als een eerlijk man gedragen te hebben; immers alleen een zonderling toeval bragt hem weder in de handen der justitie. In Maart laatstleden werd in het departement de l'Ariege een stuk geld uitgegeven, dat men

(*Het vervolg op de volgende blads.*)

aanvankelijk voor valsch hield; eenig gedienstige geest deed het verdacht op Laffitte vallen, als den geheimen verspreider van den gewilden valschen munt. Men onderzocht, ontdekte den waren toestand van Laffitte, nam hem in hechtenis en bragt hem voor het Hof van Assises van het departement de Haute-Garonne, ten einde het over de identiteit erkennen, en de verdere voltrekking van het vonnis van den 26 Februarij 1806 bevelen zoude. Lafitte betwistte zijne identiteit niet; maar de Heer Soucix heeft voor hem beweerd, dat de straf, volgens de beginselen van het Strafwetboek van 1791, verjaard of gepraescribeerd was.

Het vereischte tijdruim daartoe, het verloop van twintig jaren zijnde, deed zich de vraag voor: Moesten die twintig jaren gerekend worden van den dag, dat het vonnis uitgesproken werd, of wel van den dag der ontvlugting? In het eerste geval, waren de jaren verloopen, en de praescriptie verkregen; in het tweede, ontbrak er nog meer dan een vol jaar aan.

De Heer Ridder Moynier, Raadsheer Auditeur, had in zijnen eisch de laatste stelling omhelsd; maar het hof heeft zich voor de eerste verklaard, en Lafitte is aan deze uitlegging van den tekst van het Strafwetboek van 1791 verschuldigd, dat hij de weldaad der wet heeft kunnen genieten, en weder rustig in den schoot zijns huisgezin terugkeeren.

— De Staats-Minister Graaf d'Angles heeft niets minder gedaan, dan de Kanselier van Frankrijk Dambray, en aan den President der Kamer van appèl in correctionele zaken de volgende brief geschreven:

PARYS *den* 17 *Junij* 1827.

Mijnheer de President.

De Advokaten met de verdediging belast van den Heer de Maubreuil hebben gisteren voor het Koninglijk Gerigtshof hunne verwondering betuigd, dat ik niet voldaan had aan de beteekenis, die mij door hun client gedaan was. Ik zal steeds volvaardig bereid zijn om op de vragen der Justitie te antwoorden of in het belang van eenen beschuldigden voor haar te verschijnen; maar de beteekenis, die voor mij bestemd was, mij niet geworden zijnde, zoo als gij het de vergadering hebt doen opmerken, was ik ditmaal niet in het geval van er aan te kunnen voldoen.

Wanneer ik ze ook ontvangen hadde, zoude ik, als sedert lang niet meer te Parys wonende, en te St. Denis niet tegenwoordig geweest zijnde op den dag, dat het feit, waar over de Heer de Maubreuil in regten betrokken is, heeft plaats gehad, geen inlichting hebben kunnen geven, die er betrekking op heeft.

Maar dezelfde Advokaten hebben aangevoerd, dat ik zoude hebben moeten antwoorden opzigtens gebeurden betrekkelijk bevelen, waarvan de Heer de Maubreuil in 1814 is voorzien geweest, en waarin hij thans redenen van verschooning meent te vinden.

Indien ik ten dien opzigte door eene bevoegde magt ware aangesproken; ziet hier wat ik zoude verzekerd hebben:

Den 17 April 1814, kwam de Heer de Maubreuil aan het Ministerie van Algemeene Policie. Hij had een bevel bij zich van den Commissaris voor het Departement van Oorlog, den dag te voren geteekend, waarbij de Militaire Autoriteiten verzocht werden, om hem de sterke hand te leenen, ter uitvoering van eene zending, waarmede hij belast was. Ik bevond mij afwezig. De Heer de Maubreuil liet zich bij den Chef de bureau van het bijzondere Secretariaat (de Heer Nan de Champlouis, thans Rekwest-meester bij den Staatsraad) brengen, en verklaarde, dat zijne zending ten doel had om kostbare voorwerpen, tot het Ministerie van Oorlog behoorende, te gaan opsporen.

Deze verklaring kwam den Heer de Champlouis des te natuurlijker voor, omdat ik weinige dagen te voren van hetzelve ministerie berigt ontvangen had, dat er kistjes, waarin zich zeer vele voor de zekerheid van den staat belangrijke stukken bevonden, en de kopere platen van de kaart van Frankrijk van Cassini, weggenomen waren, en het noodig zoude wezen, dat zij aan het Depot van Oorlog terug bezorgd werden.

Terugkeerende, zeide mij de Heer de Champlouis, dat de Heer de Maubreuil, die mij eenigen tijd gewacht had, en zeer veel haast scheen te hebben om zich op weg te begeven, verzocht, dat ik de civiele autoriteiten uitnoodigde om hem in zijne zending te ondersteunen. De wezenlijkheid der zending bewezen zijnde door het authentiek bevel, hetgeen de Heer de Maubreuil vertoond had, begreep ik, dat er geene de minste zwarigheid was om de civiele autoriteit te doen medewerken tot de maatregelen, die deszelfs volvoering vorderen zoude. Ik teekende dienvolgens het bevel, hetgeen, op verzoek van den Heer de Maubreuil, bij voorraad door mijn Secretaris was in orde gebragt, en ik had geene gelegenheid om hem te spreken of slechts te zien.

Ik heb toen geene andere betrekkingen met den Heer de Maubreuil gehad. Indien de instructien, waarop hij dikwijls gezinspeeld heeft, als door mij gegeven te zijn, bestaan hadden, ware het mijn belang geweest, alle de gelegenheden voor te komen, die hem in eenen toestand zouden plaatsen om er het publiek van te onderrigten. Verre van dit, liet ik hem zoodra ik den aanslag van den Heer de Maubreuil op de Prinses van Wurtemberg vernam, dadelijk opzoeken: hij werd op mijn bevel gevat, en in de gevangenis der Prefectuur van policie gebragt, om ter beschikking der justitie gesteld te worden. Toen ik het volgend jaar vernam, dat hij, gedurende de honderd dagen, uit de gevangenis ontsnapt was, en zich te Gend bevond, waar ik den Koning gevolgd was, verzocht ik zijne arrestatie, die dadelijk plaats had

Eindelijk, toen ik, in 1816, de functien van Prefect van Policie waarnam, liet ik hem ten derdemaal aanhouden om hem aan de Justitie over te leveren.

Na deze daadzaken, is het duidelijk genoeg, dat ik nimmer de verklaringen van den Heer de Maubreuil, noch het grondig onderzoek der Justitie daaromtrent gevreesd heb.

Ik verzoek u, Mijnheer de President de verzekering der hooge achting aan te nemen, waarmede ik de eer heb te zijn,

Uwe zeer ootmoedige en zeer gehoorzame Dienaar,

De Minister van Staat,
Graaf D'ANGLES.

(Het is hier de plaats aan te merken, dat het Requisitoir van den Keizerlijken Prokureur van het Departement van de Seine, op grond van welke men in de laatste audientie van wege den Heer de Maubreuil, de Talleyrand geapostropheerd heeft, als wordende daarin gezegd, dat de Prins Talleyrand kennis *schijnt* gehad te hebben van eene zending in 1814, om den Keizer met zijne twee broeders om te brengen en den Koning van Rome op te ligten; dat, zegt men, dat requisitoir geheel alleen gegrond is op de verklaring van den Heer Maubreuil zelven, destijds voor den Prokureur gedaan, en op de daar uit getrokken gissingen; terwijl hetzelve overigens onwederlegbaar bewijst: 1°. dat van die zending toen niets anders stellig bleek, dan dat zij eene *geheime* zending was geweest; 2°. dat de Heer de Maubreuil destijds ten minste niet verklaard heeft, daartoe in het Kabinet van den Heer de Talleyrand te zijn aangezocht, zoo als hij ter eerste instantie en bij herhaling in de tegenwoordige procedure gedaan heeft; daar er met zoo vele woorden in het requisitoir gezegd wordt: „dat de Prins de Talleyrand niet zelf hun (de Maubreuil en Dasies) eenig regtstreeks voorstel gedaan, noch zich persoonlijk met hen in eenige zamenkomst, in eenig gesprek ingelaten had."

Na al het voorschreven, en inzonders mede het klaarblijkelijk tegenstrijdige van de geaardheid der gewilde zending met het bekende karakter der Vorsten, die de Heer de Maubreuil zoo roekeloos persoonlijk in die walgelijke beschuldiging betrokken heeft; en met de omstandigheden van den tijd, is het gedrag van den Heer de Maubreuil ten dezen opzigte, op zijn best genomen te beschouwen als de uitwerkselen van een diep verbitterd gemoed en eene levendig geschokte verbeeldingskracht, en mag men ongetwijfeld eenige voldoende verklaring te gemoet zien omtrent het gezegde van den Heer de Maubreuil in dezelfde opene zitting van het Koninglijke Gerigtshof, onwedersproken, van zijnen verdediger den Heer Germain gebezigd: „Zoudt gij gelooven, dat men hem, om hem om te koopen (*corrompre*) 60,000 fr. en 200,000 fr. aan wisselbrieven heeft durven aanbieden? Hij heeft ze geweigerd.")

— *den* 19. De Heer de Maubreuil heeft zich gisteren in cassatie voorzien tegen het besluit van het Koninglijk Gerigtshof d. d. 15 Junij, hetwelk de niet verschijning autoriseert van getuigen ter instantie van eenen beschuldigden beteekend.

— De Heer de Maubreuil en Paulmier, respectivelijk appellanten over het vonnis, opzigtens de weerzijdsche klagten ter zake van eerrooving en weerkeerige beleedigingen, zijn tegen Dingsdag den 26 dezer beteekend voor de vereenigde eerste civiele Kamer, en Kamer van appel in correctionele zaken, van het Koninglijk Gerigtshof.

— *Den* 20 *Junij.* De Graaf Capo-d'Istria is den 30 Mei te Petersburg aangekomen.

— *Den* 21 *Junij.* De 5 pCts. 102 fr. 35 c.; de 3 pCts. 70 fr. 60 c. Bank-Actien 2035.

NEDERLANDEN.

BRUSSEL den 20 Junij. Ingevolgen Koninglijk Besluit van den 13. l. l., zullen van den dag der afkondiging af, uitterlijk tot en met den 30 September aanstaande, alle 's lands en provinciale kopere muntspecien, bij den Kassier-Generaal van het Koningrijk te Brussel, en bij de bijzondere Agenten in de steden en Gemeenten, waar dezelve zich bevinden, voor centen en halve centen, of andere wettiglijk gangbare munt kunnen verwisseld worden, tegen de nominale waarde van die oude kopere muntspecien, en wel, voor zoo veel de Zuidelijke Provincien van het Koninkrijk betreft, voornamelijk overeenkomstig het tarief gevoegd bij het besluit van den 8 December 1824 (*Staats Courant* N°. 63)

LEYDEN den 24 Februarij. In ons N°. 71 (van den 13 Junij) hebben wij den inhoud medegedeeld van de laatst bij ons ontvangene *Bataviasche Couranten* (zijnde die van den 24, en 31 Januarij, 7. en 14 Februarij l.l.) en in het volgend N°. 72, gaven wij de redenen op, waarom wij aan het berigt bij eenen gewilden brief, uit Batavia van den 25 Februarij, in Londen ontvangen, geene de minste waarde hechten: ofschoon ons sedert dien tijd nog geene nadere Bataviasche papieren regtstreeks geworden zijn, vinden wij nogtans in andere couranten, melding gemaakt van nadere berigten uit Batavia. Zij dagteekenen van den 21 Februarij. Niets treft men daarin tot die datum van nieuwe ernstige onlusten aan. Volgens dezelve bevondt zich toen Diepo Negoro, (die, naar de courant van den 7 Februarij, zich met eenige Pangerans te Bangoemeneng ophield, en van wien de courant van den 14. niet eens rept,) met eene magt van 1200 man in de dessa Banjoe-Oerip, tusschen Kalie Djinking en Djocjokarta; maar de zamengeraapte bende schijnt zoo weinig ongerustheid gebaard te hebben, dat men er niets anders van gemeld vindt, ook niet van maatregelen, die men tegen dien woesten hoop meer bijzonder voor had; hoezeer de Majoor van der Wijck steeds te Kalie-Djinking was; den 14 Februarij had de Majoor omtrent vijf honderd muitelingen, aangevoerd door de Pangerangs Djoijo Koesoemo, Adi Soereo en Notto Koesoemo, uit de Dessa Karang Kopek verjaagd, en de Dessa verbrand.

MENGELINGEN.

SCHOONHEDEN UIT DE GESCHIEDENIS VAN *PERZIE.*

Er is misschien geen land, hetwelk eene beter of althans ouder gevestigde vermaardheid geniet dan Perzië, geen dat verwonderlijker wisselingen van omstandigheden ondergaan heeft, tot hooger toppunt geklommen en dieper gezonken is dan Perzie, een geheel eigenaardige roem en geheel diepe ongelukken, de ruimste en schitterendste voorspoed en de ongehoordste tegenspoeden, maar ook geene landstreek was immer het tooneel van bloediger veldslagen of zag beroemder veldheeren dingen naar deszelfs oppergebied. Aan het hoofd der Persen, een toen nog arm maar dapper en deugdzaam volk, verschijnt *Cyrus* op het wereld-tooneel, stelt Azie in verwondering door zijne luisterrijke daden, vernietigt de oude Babijlonische Monarchie, brengt de gewesten van dat Rijk onder zijnen scepter, en vestigt een der grootste Rijken, die ooit op de wereld gezien zijn. Klein Azie is overwonnen, Sijrie moet het hoofd bukken, Egijpte moet sidderen, de verdere gelegen volken duchten dat hun een gelijk lot te wachten staat, en bij dat alles zegenen zijne eigen volken de hooge wijsheid, onbegrijpelijke voorzichtigheid en onkreukbare billijkheid van *Cyrus* regering, zijne altijd waakzame zorgen voor den blooei van den landbouw, voor de opvoeding der jeugd en de handhaving der goede zeden. Ieder acht zich gelukkig om aan eenen zoo goeden Koning te gehoorzamen. De liefde van zijn volk wordt de prijs zijner standvastige zorgen voor deszelfs heil. Zijne zonen waren erfgenamen van zijne Staten, maar niet van zijne hooge wijsheid, niet van zijne kunst om te regeren, niet van zijne deugd. Week en wellustig geworden door de vermakelijkheden van het ondeugende Babijlon, bedorven door de laaghartigheid der kruipende hovelingen, vergiftigd door het venijn der snoodste vleijerij, trots op hunne verhevene geboorte, aanzien en rang, meende zij Koningen der Koningen te zijn en hielden zich voor onoverwinnelijk, omdat een ontelbaar groot volk zich voor slaaf naar hunne *grilligheden* schikte, die over de geheele uitgestrektheid van hun onafzienbaar rijksgebied alleen als wet geëerbiedigd werden. Zij stelden de wereld in verbaasdheid door hunne reusachtige ondernemingen, maar zij leden telkens schipbreuk zoo dikwijls als zij hunne wapenen wilden beproeven tegen dappere, gedisciplineerde en deugdzame volken. *Kambyses* verwoest Egijpte, maar ziet zich overwonnen door de standvastigheid der volken van Ethiopie, zijn leger gaat tot niet op in hunne orandende zand-woestijnen. *Darius* moet zwichten voor 10,000 Grieken in de velden van Marathon. *Xerxes* aan het hoofd van meer dan 1200,000 Perzen overstroomt Griekenland, 300 Spartanen stuiten hem in zijne vaart in de engte van de Thermopijlen, zijne vloot wordt vernietigd in de wateren van Salamis. Verschrikt ging hij zijne schande verbergen in zijn paleis, om aldaar nog de

(*Het vervolg op de volgende bladz.*)

geheele vernietiging van zijn leger in de velden van Platea te vernemen, te gelijk met de volkomen bevrijding van Griekenland. Deze groote lessen hadden aan de beheerschers van Perzie moeten leeren, dat het getal alleen de sterkte niet uitmaakt van een leger, noch ook de kracht van een Rijk, maar dat die te zoeken is in een wijs bestuur, oplettend op de behoeften zijner onderdanen, en waakzaam omtrent de gedragingen zijner ambtenaren. Het tegendeel gebeurde, onbeschofte Landvoogden vervreemden de harten der onderdanen van hunnen Vorst, door hunnen hoogmoed, pracht, onregtmatigheden en geweldadigheden; en de Vorst, die in sommige gevallen was onder de vermaken van zijn paleis, hoorde nooit naar de jammerklagten zijner onderdanen. Allerwege zag men eene schrikkelijke ellende naast eene onmetelooze weelde, grooten in overvloed zwemmende en een volk, uitgemergeld door honger en belastingen. Nu trok *Alexander* op, aan het hoofd van 30,000 Macedoniers, en de kolossale magt van *Darius* moet instorten, hij jaagt den hoop slaven uiteen, die den Perzischen Monarch omringen, hij maakt zich meester van zijne Staten en vernietigt het droevig overschot van Vorsten, die den troon, door *Cyrus* gevestigd, nog bekleedden. Een oogenblik heerscht hij zelfs over Babijlon, maar hij sterft, en het vernederde Perzie was nu niets meer dan een der wingewesten van de Veldheeren, die onderling de afgescheurde brokken van zijn al te uitgestrekt Rijk verdeelden. Vele eeuwen gingen voorbij, zonder dat Perzie langer onder het getal der Mogendheden geteld werd; maar herschapen, om zoo te spreken, door den scherpenden wind der felste tegenspoeden, kwamen zij, onder den naam van *Parthen*, wederom te voorschijn, nu deden de aloude Perzen, onder dezen nieuwen naam, het geluk der Romeinen wankelen, maakten dat het alregeerend Romeinsche volk het verlies der legioenen van *Crassus* moest beweenen, en bragten het alleen zoo verre om een dijk te stellen tegen dien stroom, die geheel de aarde dreigde te verwoesten.

Hunnen ouden naam met de oude veerkracht hernemende, deden de Perzen naderhand de opvolgers van *Constantyn* beven, en wisten den ongelukkigen Keizer *Valerianus* in boeijen te klinken, maar zij bezweken zelve onder de dweepzieke dapperheid der Saracenen, die hunnen Godsdienst, hun bestuur en hunne wetten veranderden. Verslonden door de magt der opvolgers van Mahomet, hielden de Perzen, gedurende eenigen tijd op een zelfstandig volk te zijn, en zagen zich verdeeld in eene menigte Vorstendommen, die door kleine tirannen geregeerd werden, die zich onderling door bloedige geschillen verscheurden, daarna werd dit Rijk de prooi van de alles vernielende en verwoestende invallen der Tartaren van Gengiskan. De stam der Sofi's verheft zich in het Rijk, en Perzie herneemt zijne plaats onder de Mogendheden van Azie; Abbas de Groote brengt de van een gescheurde deelen der oude heerschappij weder bij den anderen, de Ottomannische Porte beeft voor de overwinnende wapenen van Perzien's beheerscher, en Rusland moet met ontzag deszelfs magt beschouwen. Voor eenen korten tijd overweldigd door de *Afghans*, verheft zich Perzie weldra met nieuwen luister, nadat het de ketenen der kortstondige overweldiging afgeworpen had. Onder de schitterende regering van Nadir, werden de Turken diep vernederd, en de Groote Mogol zelfs, ontvangt te *Delhi* de wet van den Perzischen Monarch. Zoo werd Perzie weder de schrik zijner naburen en eene van de groote Mogendheden der wereld. Maar tot welken prijs koopt dat Rijk het voorregt om steeds uit zijne assche te herrijzen? gedurende eene glansrijke regering van den alleenheerscher worden deszelfs steden verwoest, zijne velden blijven onbebouwd, en de bevolking nabij eene geheele vernietiging gebragt. Zoo schrikbaar zijn de voordeelen van verovevaars en de buitensporigheden van het Despotismus. Men heeft echter ook naar den thans algemeenen smaak *schoonheden* uit de geschiedenis van Perzie bijeen gesteld; deze vinding om uit de geheele zamenhang der volksgebeurtenissen, welke de geschiedenis van een volk daarstellen, eenige lichtende punten, als het ware, uit te kippen, is van Engelschen oorsprong, en bevat de meest opmerkenswaardige trekken uit de geschiedenis van een volk, en niet enkel de edele daden, waarop het roem mag dragen. Perzien's oudste geschiedenis vooral is niet arm aan zulke daden, maar onder de benaming van *schoonheden* schijnt het wel als of men alles heeft willen zamenvatten wat eenigermate geschikt voorkwam om de aandacht van weetgierige lezers uit te lokken en te treffen.

BEGINSELEN
DES
PERZISCHEN RIJKS.

Griekenland bloeide schier alleen in het nog barbaarsche Europa, toen de vruchtbare oevers van den Tiger (*Tigris* bij de Ouden) en van den Eufraat reeds hadden zien opkomen, bloeijen ondergaan, het eerste Rijk der Assyriers, Ninive veelmeer bezwijken onder den last der weelde en der ondeugden van deszelfs inwoners, dan onder het staal der Perzen en Babyloniers. Weldra zagen zich de overwinnaars zelve overwonnen, door de lust naar vermaak, de weelde en den hoogmoed die Ninive hadden doen vallen.

Een volk meer wijs en dapperder, was bestemd om hen op zijne beurt te vernietigen. In de nabijheid van den Indischen Oceaan en den Perzischen zeeboezem strekte zich toen Perzie uit, op een verheven grond van genoegzaam twee honderd mijlen in de lengte en nagenoeg dezelfde breedte. Omringd aan de zijde van Medie, door een gordel van rotzen en digte bosschen, kon men in dit niet dringen, anders dan door naauwe en moeijelijke engten. Onder beschutting dezer, door de natuur zelve gevormde slagboomen, hadden de bewoners dezer landen, die arm en vrij gebleven waren, de deugden der vroegste eeuwen behouden. Honderd en twintig duizend menschen, dapper, matig, en gehard tegen alle vermoeijenissen, werkzaam, en van der jeugd af aan, aan eene volmaakte tucht gewoon, maakten van dit kleine volk de eerste beginselen uit, hetwelk bestemd was om onder *Cyrus* geheel het Oosten te beheerschen.

INSTELLINGEN,
ZEDEN,
OPVOEDING
DER
ALOUDE
PERZEN.

Het Despotismus, onder hetwelk Babylon en Medie zoo lang zuchten moesten, was in Perzie onbekend: de Vorsten regeerden daar alleen uit kracht van de wet; zij waren de getrouwe uitvoerders der besluiten van den raad des volks. Deze achtenswaardige vergadering was zaamgesteld uit al de Perzen, die boven de vijftig jaren oud en die door eene onbevlekte deugd en heldere geestvermogens aanbevelenswaardig waren. Van de vroegste kindsheid af, werden de Perzen door eene gestrenge opvoeding voorbereid, eerst om de verdedigers van hun Vaderland in den krijg, en vervolgens de raadgevers der natie te worden in de volksvergadering. Beducht dat de ouders eene al te zachte toegeeflijkheid voor geliefde kinderen zouden hebben, belastte daarom de geheele staat zich met hunne opvoeding. De geheele jeugd, die rijk genoeg was om van de inkomsten harer vaderen te leven, werd op eene gelijkvormige wijze opgevoed:

In de openbare scholen was de plaats, de aard en de tijd, van elke oefening, op eene geregelde wijze vastgesteld. Men had aldaar bepalingen omtrent het middag eeten, den aard en hoedanigheid der spijzen, de pligten der meesters en der leerlingen. Om de kinderen aan matigheid te gewennen, maakten brood en kers hun voedsel uit; zij hadden tot hunnen drank, water. Ten einde hun een sterk ligchaam te geven, gewende men hen om van hun zevende levensjaar, de wisselingen van de jaargetijden en van koud en guur weder te verdragen, om honger en dorst en allerlei ontberingen te kunnen doorstaan, om lange voetreizen te doen en stroomende rivieren over te zwemmen. Men vormde ook hunne zielen tot de deugd, door hun een onoverwinnelijken afkeer van leugen en ondankbaarheid in te boezemen, met eene brandende liefde voor regt, geregtigheid en waarheid, en zachte menschlievendheid jegens hunne natuurgenooten. Dit wijs bestuur benaarstigde zich vooral om in de jeugd alle overhellingen tot ondeugd vroeg tegen te gaan, ten einde niet gedwongen te zijn om in lateren leeftijd misdaden te straffen te hebben.

Wanneer de mensch zijn veertiende levensjaar bereikhebbende, meer krachten en eene allengs rijper wordende rede begint te krijgen, dan begonnen de Perzische opvoeders hunne zorgen te verdubbelen: dan werden er nieuwe meesters gegeven, die aan de jongelingen een meer bepaald onderwijs, aangaande hunne pligten moesten geven; terwijl ook hunne fouten met meer gestrengheid bestraft werden. Zij werden onderwezen in het schieten met pijl en boog, in het werpen van de spies, en het behandelen van allerlei wapentuig; zij moesten zich op de jagt oefenen, omdat de jagt het beeld is van den oorlog, van de vermoeijenissen die daaraan verbonden zijn, en de gevaren die met denzelven vergezeld gaan. Zij moesten in bosschen en op bergen de wildste dieren najagen, hen uit hunne schuilhoeken verdrijven, dan terugkeeren, bij den nacht, waken voor de rust en veiligheid der steden, en zich altijd gedragen gehoorzaam aan hunne meesters, matig, oplettend op hunne pligten, vriendelijk jegens hunne makkers. Op hun twintigste jaar werden zij bij het leger ingelijfd; want ieder Perzer was krijgsman. De *Magi* of wijze dienaren van den Godsdienst, waren alleen bevrijd of ontheven van den krijgsdienst. Geen Perzer was tot een ambt verkiesbaar, wanneer hij aan den pligt, om het Vaderland te verdedigen, niet voldaan had. De zonen van den Monarch zelf konden geen genot hebben van hun voorregt om deel te bekomen aan de heerschappij, dan nadat zij den meesten moed en de meeste deugd betoond hadden in de algemeene opleiding en opvoeding, waaraan zij onderworpen waren. Niet voor den leeftijd van vijf en twintig jaren kon men Krijgsbevelhebber worden of openbare ambtsverrigtingen waarnemen. Op deze wijze kende het Gouvernement de verdienste volkomen van degenen die het gebruiken wilde, en behoefde de ambten nimmer anders dan aan de waardigsten toe te vertrouwen.

GODSDIENST.

Wat den Godsdienst der oudste Perzen betreft, zoo leert *Herodotus*: dat er bij dit volk noch beelden, noch afgoden waren. Zij verachten, zegt hij, die beelden met menschen handen gemaakt om goden te vertoonen, en lagchen over de onteerende denkbeelden welke andere volken zich van de Godheid gevormd hebben.

Het was op de toppen der bergen dat de Perzen eerst offerden aan de Zon, als aan het volmaakste beeld der Godheid. De God dien zij aanriepen, was het eeuwig Opperwezen, die alles heeft voortgebragt, en alles in zijne onmetelijkheid bewaart. De Magi of Wijzen eene Regtbank afgezonderd van het volk uitmakende, waren tevens de dienaren, en de bewaarders der wetten, mitsgaders de eerste Raadslieden der Koningen.

De Perzen, terwijl zij op de Zon die hulde overbragten welke alleen aan de Godheid toekomt, bogen zich voor dezelve neder bij haren opgang, wijdden hem wagenen met witte paarden bespannen toe, offerden hen Ossen en gelijk sommigen willen ook hunne kinderen die zij in de vlammen van het offervuur deden omkomen.

(*Het vervolg op den kant van deze blade.*)

Het vuur, dat licht en warmte aan het menschdom geeft, werd ook een voorwerp van openlijke eeredienst bij de Perzen. Zij onderhielden onafgebroken op hunne altaren een heilig vuur, hetwelk zij meenden dat uit den hemel nedergedaald was, en geloofden dat hun de vreesselijkste onheilen dreigden, indien zij dit vuur lieten uitgaan. De aarde, het water, de winden, werden ook nog bij hen als Godheden geëerd en gediend. Bij hunne offerhanden was het hun niet geoorloofd om eeniglijk hun eigen belang te bedoelen, hunne offerhande moest altijd ten doel hebben, het welzijn van Vaderland en Vorst, om dat daaronder noodwendig het geluk van elk bijzonder persoon begrepen is. Eene verheven denkwijze voorzeker en geschikt om al de staatsburgers aan het algemeen belang te verbinden.

ZOROASTER.

De Perzen verontwaardigd dat zij een tijdlang aan eenen gewaanden Smerdis gehoorzaamd hadden; bragten hem om hals met de Magi of Wijzen, die deelgenooten van zijne bedriegerij waren. Vele menschen verlieten toen eenen Godsdienst, welks bedienaren zich met eene staatsmisdaad bezoedeld hadden. Medegesleept door het voorbeeld der Babyloniers, zouden zij afgoden-dienaars geworden zijn, indien niet *Zoroaster*, ontstoken door eenen levendigen ijver voor den dienst, de leer en de wetten zijner voorvaderen zich geheel toegeweid had aan derzelver herstel, even gelijk *Confucius* in China de oude leer van *Tao* en *Chin* hersteld had. Volgens het gevoelen van den Heer *Anquetib du Perron*, heeft er een eenige *Zoroaster* of *Zerdust* bestaan onder *Darius*, zoon van *Hystaspes*, en niet twee of zes, zoo als sommige andere Schrijvers hebben willen doen gelooven. Evenwel wanneer men het stilzwijgen van de Grieksche Schrijvers in acht neemt, die van de Perzische zaken wel onderrigt waren, daar Griekenland in aanhoudende aanrakingen zoo wel van oorlog als vrede met Perzie was, van den tijd van *Darius* af, dan mag men met reden twijfelen dat er onder dien Vorst eene omwenteling in de Godsdienstige denkbeelden aldaar plaats gehad hebbe, van welke *Zoroaster* de aanlegger geweest zij. Hunne eenstemmige uitspraak aangaande de oudheid der Magi, derzelver leer en invloed op de zaken van 's Rijksbestuur, waarbij zij steeds als Raadgevers voorkomen, op het volk welks Priesters zij waren, bewijzen hun aanwezen *vóór* de tijden van *Darius* en bijgevolg ook *vóór* die van *Zoroaster*, indien het namelijk moest doorgaan dat *Zoroaster* een tijdgenoot van *Darius* geweest is; en de usurpatie van *Smerdis* staaft dit nog nader.

Het komt dus vrij zeker voor dat *Zoroaster*, niet was de eerste onbekende wetgever der Perzen, die vele eeuwen voor hem leefde, maar de hersteller der aloude leer van dien eersten onbekenden wetgever, en dat die leer geboekt werd in de Zend-Avesta, toen deze Godsdienst met meer zuiverheid hersteld werd, na den moord der Magi, welke op dien van den gewaanden *Smerdis* volgde; ook schijnt een zoo magtig Vorst als *Darius*, uit de hand van eenen zijner onderdanen geene wetten te zullen ontvangen hebben.

(*Het vervolg op de volgende bladz.*)

nog gestrenger waren dan die, welke hij zelf gemaakt had. Men kan aan *Zoroaster* den roem laten, dat hij de leer en de gebruiken van het oude Perzie in het leven terug geroepen heeft. Het is al op zichzelven eene roemvolle taak voor den man van verstand en hart, om het eerst in geschrift gebragt te hebben leerstellingen wetten en zedekundige lessen, waarvan men tot op zijnen tijd toe, slechts de mondelinge overlevering bezeten had. Deze was dus de taak welke *Zoroaster* volbragt. Na eene lange afwezigheid uit zijn Vaderland, gedurende dewelke men zegt, dat hij slaaf is geweest bij een Joodsch Profeet; na voorts gedurende tien jaren geleefd en gezworven te hebben in eene akelige woestenij van het ongastvrij Aderbijän, en aldaar onderscheidene soorten van geheimzinnige ontmoetingen en bovennatuurlijke openbaringen gehad te hebben, en zich een aantal leerlingen gevormd te hebben, kwam hij te voorschijn, en wel, zoo als men dan beweren wil, voor Darius den Zoon van Hystapes. Uit zijne handen ontving men de Zend-Avesta, de getrouwe uitdrukking van de aloude leer der Perzen, de verzameling der oorspronkelijke wetten vermeerderd met eenige leerstellingen en nieuwe plegtigheden, welke misschien uit de wet der Joden geput waren. Darius had ongetwijfeld geen mirakelen noodig om geloof te geven aan eenen Godsdienst, in welke hij opgevoed was. Zijne rede en gezond verstand moest hem reeds van zelve genoegzame gronden en drijfvéren opleveren om de voortreffelijkheid dezer leer te bevroeden boven de wellustigen en grof zinnelijken dienst der Babijloniers, tot welken zijn volk meer nog door deszelfs driften en hartstogten getrokken werd dan door eenig noodlottig voorbeeld. Evenwel schrijven de Arabieren, die beminnaars van het wonderbare zijn, aan Zoroaster allerlei bespottelijke mirakelen toe.

Vijf jaren waren hem genoeg om het herstel van den Godsdienst en de Zeden bij de Perzen te bewerkstelligen. Wraaklust en dweepziekte onteerden, zegt men, de laatste jaren van zijn leven, maar wie waarborgt de echtheid van deze verhalen. Vergramd tegen den Koning van Touran, die weigerde om zijnen Eerdienst aan te nemen, verbood hij aan Darius op Hemelsch gezag, gelijk hij voorgaf, of liever gelijk men naderhand voorgegeven heeft dat hij deed, om schatting aan dien Koning te betalen. Hij zeide, dat het eene Godtergende daad was, schatpligtig te zijn aan eenen Koning die weigert om den dienst der waarheid aan te nemen. Een bloedige oorlog werd de prijs van deze schennis der traktaten. Het bloed stroomde; de Auters, op welke het heilig vuur onderhouden werd, zag men beurtelings omverre werpen, herstellen, weder omverre halen en weder herstellen. De overwinning door Darius behaald deed er in Indie oprigten op welke men eenige eeuwen achter een het heilig vuur zag branden, en onophoudelijk onderhouden en bewaakt door Priesters. Na eene lange loopbaan, stierf Zoroaster; weinig trekken uit zijn leven zijn met historische gewisheid bekend; maar hij heeft aan de nakomelingschap vermaakt zijne leer en de wetten der aloude Perzische wijze; de geschriften een's wijzen is het beste erfdeel wat hij nagelaten heeft.

* * * *De Provinciale Commissie van Onderwijs* in ZUID-HOLLAND, zal vergaderen te 's Gravenhage, in het Gouvernementshuis, in het Korte Voorhout, in de tweede week van Julij, wanneer allen, die door haar verlangen geëxamineerd te worden, zich voor haar, met hunne doopcedullen en reeds verkregene acten van algemeene toelating, behooren te vertoonen, na ten minste anderhalve week te voren het voornemen daartoe, ieder aan de Schoolopziener van zijn District, te hebben te kennen gegeven, met bijvoeging van voldoende getuigschriften van goed gedrag in alle betrekkingen. Zulken, die alleen naar den derden en vierden Schoolonderwijzers-rang staan, worden genoodigd tegen Woensdag den 11 Julij, alle anderen tegen Dingsdag den 10 Julij, op beide dagen des morgens ten 9 uren.

Lid en Secretaris der Commissie voornt.
A. BLUSSÉ, DE JONGE.

* * * Getrouwd:
JOHANNES JOSEPHUS NUWENDAM
EN
SIEGWARDINA CHRISTINA MARIA KELDER.
AMSTERDAM den 22 Junij 1827.
Strekkende deze tot kennisgeving aan familie, vrienden en bekenden, zoo binnen als buiten deze Stad.

* * * Heden overleed, op het alleronverwachtst, ten mijnen huize, in den ouderdom van zeven en zeventig jaren, onze hartelijk geliefde Moeder, CAROLINA VAN GESSEL, Weduwe van den Heere J. D. BOSSE.

Vrienden en bekenden, buiten de stad, gelieven dit berigt aan te nemen voor communicatie.

LEYDEN den 18 Junij 1827. *Uit aller naam*
F. A. BOSSE.

* * * Heden overleed onze geliefde Moeder en behuwd-Moeder, HELENA CHRISTINA VAN VAREL, Weduwe van JOHANNES DE BREUK, *Jansz.*, in den ouderdom van bijna negen en zestig en één half jaren.

HAARLEM den 20 Junij 1827. Uit naam van alle de *Kinderen* en behuwd-*Kinderen*,
JOHANNES DE BREUK.

PRIJS-COURANT DER EFFECTEN.
Amsterdam den 23 Junij 1827.

Holland,	Werkelijke Schuld .	$2\frac{1}{2}$ pCt.	f $53\frac{1}{4}$	a $53\frac{3}{4}$
	Rest. Uitgestelde dito		- $\frac{13}{16}$	a $\frac{7}{8}$
	Kans-Biljetten		- $18\frac{1}{4}$	a $18\frac{1}{2}$
	Stellen van uitgeloten dito . .		- 6475	a 6500
	Amortisatie-Sijndic.	$4\frac{1}{2}$ pCt.	- $96\frac{1}{2}$	a 97
	Domein Losrenten .	$2\frac{1}{2}$ „	- $88\frac{3}{4}$	a 89
	Handel-Maatschappij	$4\frac{1}{2}$ „	- $88\frac{1}{4}$	a $88\frac{3}{4}$
Frankrijk,	Inschrijving Grootb.	5 „	- —	a —
	Dito op dito	3 „	- $71\frac{1}{4}$	a $71\frac{3}{4}$
Rusland,	bij *Hope en Comp.* .	5 „	- $99\frac{3}{4}$	a $100\frac{1}{4}$
	Ins. op 't Grootb. .	6 „	- $51\frac{3}{4}$	a 52
Spanje,	Obl. bij *Hope en Comp.*	$5\frac{1}{2}$ pCt.	- $23\frac{1}{2}$	a $23\frac{3}{4}$
	Nieuwe geldl. van 1822		- $10\frac{1}{4}$	a $10\frac{3}{4}$
Oostenr.,	Obl. bij *Goll en Comp.*	5 „	- 77	a $77\frac{1}{2}$
	dito	4 „	- $62\frac{1}{2}$	a $63\frac{1}{4}$
	Certificaten	$2\frac{1}{2}$ „	- 42	a $42\frac{1}{2}$

* * * In de loop der maand Julij 1827, zal dagelijks, uitgezondert Zondags en Woensdags, ten Kantore van den Stedelijken Ontvanger te LEYDEN, gevaceerd worden tot betaling der COUPONS, behorende tot de Obligatien uit de Negotiatie van den Stedelijken Achterstand; alsmede tot aflossing van *Vijftig* stuks OBLIGATIEN, welke den 19en Junij jl. zijn uitgeloot, als:

N°. 4. 17. 18. 29. 30. 32. 36. 62. 63. 90. 109. 119. 141. 153.
154. 174. 181. 191. 195. 206. 213. 215. 255. 263. 275. 293. 301. 322.
324. 327. 328. 339. 350. 356. 404. 409. 410. 463. 469. 498. 505. 511.
513. 524. 531. 537. 544. 577. 585. 594.

Gelijk mede ten zelven dagen wordt gevaceerd ter betaling der twee Obligatien No. 211 en 216, in 1826 uitgeloot, doch destijds onafgehaald gebleven.

* * * ONDERLING *WEDUWEN-, WEEZEN-, BEGRAVENIS-FONDS*, ENZ.
gevestigd te *Amsterdam*, onder bestuur van M. C. L. BRINKMAN, als *Directeur*.

De respective Leden van opgemeld Fonds, worden bij deze verwittigd dat ten gevolge van het aanzoek door eenige dier Heeren gedaan, strekkende om ook in deze inrigting een middel ter wederzijdsche verzekering van Persoon, tusschen Man en Vrouw daar te stellen, Kommissarissen en Directeur met inachtneming van het algemeen belang dit voorstel hebben overwogen, daarvoor door tusschenkomst der Heeren Korrespondenten, de gegronde aanmerkingen der Deelgenooten, hebben trachten in te winnen; dat wijders door eene Kommissie uit Kommissarissen bestaande, de ingekomene aanmerkingen der buiten-Kommissarissen en Leden voorlopig zijn ingezien, en men op den 12den dezer, volgens art. 26 van het Reglement, in eene vergadering is overgegaan, om naar aanleiding dier bemerkingen, en de meening der aanwezende Leden, zoodanig middel tot wederzijdsche verzekering te verkiezen, als tot voordeel van het Fonds en deszelfs bestaanbaarheid zoude kunnen strekken, waarop de volgende additionele reglementaire bepaling is daargesteld, en als zoodanig met algemeene stemmen goedgekeurd en aangenomen.

„ In dit Fonds zullen ook aan Mannen (des begeerende) PENSIOENEN na den dood hunner Vrouw verleend „ worden, mits de Vrouw 12 maanden, te rekenen van den dag der inschrijving, lidmate geweest is en een geheel „ jaar inleg en contributie, volgens het gewoon Reglement, betaald heeft, terwijl wanneer de Vrouw binnen dat „ tijdperk komt te sterven, inleg en bijdragen aan het Fonds zullen vervallen, en elke wederzijdsche verzekering „ het PENSIOEN zonder genot van Begrafenis-gelden zal worden toegekend," blijvende overigens de enkelde verzekering, ten aanzien der Vrouwen en Kinderen, op de oude voet gevestigd.

Dat eindelijks volgens vroeger gedaan berigt, de rekening over den jare 1826, zal plaats hebben, op Donderdag den 16de Augustus aanstaande, des morgens ten 11 uren, ten Kantore van den Directeur op de O. Z. Achterburgwal bij de Hoogstraat, N°. 51.

H. VOS, P. ROETENBEEK, JR.
Kommissarissen.

M. C. L. BRINKMAN,
Directeur.

Tot Kommissaris in opgemeld Fonds is benoemd, de Wel-Edele Gestrenge Heer en Lid, PIETER ROETENBEEK, JR., welke zich deze benoeming heeft laten welgevallen.

M. C. L. BRINKMAN, *Directeur.*

* * * Ten Kantore van N. NATHANS, op den Nieuwen Rijn te Leyden, zijn nog te bekomen in de *Vijfde Klasse* der *136ste Kon. Ned.* LOTERIJ, die op aanstaande *Maandag* begint te trekken, HEELE en GEDEELTENS van LOTEN, in *Huur* en in *Koop*, alsmede voor de Vijfde en Zesde Klasse doorgefourneerd, volgens Conditie.

* * * LEYDEN. — SIMON NATHANS DENTZ, *Hoftandmeester* van *Z. M. den Koning* en van *HH. KK. HH. den Prins van Oranje* en *Prins Frederik der Nederlanden*, *enz. enz.* verwittigd zijne geabonneerden en verdere begunstigers, dat hij zal te spreken of te ontbieden zijn van HEDEN Maandag middag tot MORGEN Dingsdag ten 4 uren, den 26 Junij, in het Logement *de gouden Leeuw*, op de Breedestraat alhier.

* * * G. MAURITZ, O. J. VAN WAGENINGEN, E. BOONEN, J. BOONEN en E. VAN DER SCHOOR, Makelaars, zullen op Woensdag den 27 en Donderdag den 28 Junij 1827, des namiddags ten drie ure precies, in *het Hof van Holland*, buiten de St. Joris Poort, te Dordrecht, in veiling verkoopen: Eene mooije partij RIJNSCHE HOUTWAREN, bestaande in lange en zware Eiken Houten, Eiken Balken, Eiken Roeden, Eiken Klossen en Krommers, Wezelsche Balken en Roeden, van onderscheidene lengte en zwaarte, platte en ronde Dennen, Maasbalken, Dikbalken en ronde Grijnen, waaronder geschikt tot Molenroeden. Welke twee dagen vóór de Verkooping genommerd zullen liggen aan den Noordendijk, boven de Volmolen.

Onmiddelijk na den afloop der gewone veiling van Woensdag den 27 Junij 1827, zal in hetzelfde Lokaal nog worden geveild: Eene aanzienlijke, extra schoone, versch aangekomene partij STUKHOUT, bestaande in Wagenschot, Pijphout, Vathout en Halfvathout. Liggende achter het Erf van de Wed. *J. Boonen*. En dat bij kavelingen van heele en halve koppels en mindere gedeelten, zoo als nader bij Notitien zal worden aangewezen.

ZEE-TIJDING.

Sedert onze laatste zijn in Tessel binnengekomen Kapt. de Lange, Z. M. oorlogschip HOLLAND, uit de Middelandsche Zee, F. Joullard, van Baijonne, J. M. Bernard, J. Vigeren, H. van Veen, H. K. Potjewyd en H. F. Droht, van Bordeaux, C. Gothier, van St. Thomas, E. F. Cate, van Marennes, J. Garard en K. B. Tippema, van Londen, L. Everse, van Tonsberg, H. C. Meyer, van New-Castle. Het schip *Nereus*, Kapt. M. Page, van Matanzas, is van de quarantaine ontslagen.

Uitgezeild H. Bardix, naar Bilbao, I. J. de Jong, en R. L. Bovenkamp, naar Londen, J. Morte, naar Ipswich en N. C. Agerop, naar Noorwegen.

In het Vlie binnen W. R. Lukens, van Drobach, W. Barfild en P. Cubitt, van Londen, J. Thorbiornse, van Dramme, I. Larse en H. E. Boswyk, van Ostrisoer, A. B. Visser en J. B. Bondrager, uit Noorwegen.

Uitgezeild C. F. Flomberg, naar Wasa, H. A. Doewes, naar Koningsbergen, G. Rydahl, naar Kopenhagen, J. E. Zielke en P. G. Karst, naar de Oostzee, A. Taralsen, A. F. Finne, S. Larse, J. Giende, T. C. O. Naes, P. Clementsen, H. Grön, T. O. Braawig, H. H. Buining, O. Potters, P. P. Dykstra, J. J. Hutt, N. Nielse, K. M. Gnodde en K. E. Vos, naar Noorwegen. B. J. Bouwes en H. A. van de Wal, op avontuur.

Te Terschelling binnen H. Jans, van Drammen, C. C. Westerbrink, van Christiaansand, J. Ossman, van Hamburg.

Uitgezeild N. W. Koff, naar Hamburg.

De Paketboot *Sirenne*, vertrekt van Helvoetsluis over Suriname naar Curaçao, den eerste Julij aanstaande.

Het schip *tra Systrar*, Kapt. M. Niloson, met ijzer, pik en Aluin, van Stokholm naar Halte, is volgens een brief van Delfzijl van den 15 Junij, (te Hamburg ontvangen) den 12. dito op Emshorn verongelukt, het volk is gered en een gedeelte der lading en tuigagie is geborgen.

Kapt. P. Bonsen, van St. Croix te Flensburg gearriveerd, heeft den 20 Mei, op cirka 60° noorderbreedte 6° westerlengte van Greenwich, in de Noordzee drijvende gevonden een bark-schip, genaamd *die Dankbarkeit*, luidens een in de kajuit gevonden brief, gevoerd door Kapt. F. Bartels, gelade met planken en tarwe, hetzelve was vol water en aan boord bevonden zich een hond, zes duiven en drie hoenders.

Het te Nyborg t'huisbehorende schip *Fortuna*, Kapt. Dyrehauge, den 3 Junij van Bergen naar Dordrecht vertrokken, is, volgens een brief van Bergen van den 8. dito na in de rivier op een blinde klip gestoten te hebben, te Bergen zwaar lek teruggekomen en zou moeten lossen.

Arrivementen: Te St. Thomas Kapt. I. J. Bart, van Amsterdam, dezelve zou den 23. dito naar Curaçao verzeilen; te Cork J. Tammes; te Bristol P. Brobyn; en te Jersey P. Duheaume, alle van Antwerpen; te Gravesend D. Pound, van Rotterdam, C. Pethers, en T. Mooi, van Antwerpen; te Ipswich J. Marsch; en te Yarmouth T. Porter, beide van Rotterdam; te Grimsley Kapt. de Jong en J. H. Bakker, van Groningen, C. H. Bruns, en te Hull E. S. Net, beide van Amsterdam; te North-Shields C. Christian, van Rotterdam; te Leith het schip *de Vrouw Gezina*, van Groningen.

Te Leyden bij de Wed. ANTHONY DE KLOPPER EN ZOON, op de Breedestraat.